

ת"פ 17748/03/15 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל, מחלקת תביעות רחובות נגד נ ד

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 17748-03-15 מדינת ישראל נ' דמוך

בפני בעניין:	כבוד השופט מנחם מזרחי מדינת ישראל	המאשימה
	באמצעות משטרת ישראל מחלקת תביעות רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד עדי סעדה נגד נ ד באמצעות ב"כ עוה"ד ירון גיגי	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשני אישומים (הראשון והשביעי) ובהם עבירות של תקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

אפנה להכרעת-הדין מתאריך 2.3.16, לקביעות ולמצאים.

בקליפת אגוז, הורשע הנאשם, בכך שתקף את זוגתו, עמה היה נשוי כ - 10 שנים ולהם חמישה ילדים, בשתי הזדמנויות שונות.

באחד המקרים (האישום הראשון), מפברואר 2015, בעת שהייתה בחודש התשיעי להריונה, משך אותה ממיטתה כדי שתבצע את עבודות הבית, קילל אותה, איים עליה שתסבול, שתירק דם, משך כיסא כדי שלא תשב עליו, הקים אותה בכוח, משך אותה, איים שיבזה אותה שישפיל אותה, הורה לה לרדת על ארבע ולבקש ממנו סליחה, איים עליה שתאכל מרורים, שתקיא דם, שרק המוות יפריד ביניהם.

במקרה נוסף (האישום השביעי), אשר קדם בשלושה חודשים למקרה הנ"ל, על רקע וויכוח ביחס למתן תרופה לבנם, דחף את המתלוננת ואיים עליה שיכה אותה.

מתחם הענישה, על רקע התכלית הברורה העומדת אחר העבירות, שהיא ההגנה על שלמות גופם של בני זוג, ביטחונם,

כבודם, שלוות חייהם בתוך הקן המשפחתי, בבחינת ביתם מבצרם, נוכח פסיקת בתי-המשפט השונים המלמדת על מגמת החמרה ברורה בענישה (כל מקרה בשינויים המחויבים) (כגון: רע"פ 6341/05 שלם נגד מדינת ישראל - 4.9.05: רע"פ 8884/13 מונטין נגד מדינת ישראל - 11.6.14: ע"פ 669/12 עמיאל נגד מדינת ישראל - 19.4.12: ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל - 11.10.07: רע"פ 8279/08 חיג'אזי נגד מדינת ישראל - 5.10.08 ועוד) ובנסיבות תיק זה, נע כדלקמן:

ביחס לאישום הראשון - מספר חודשי מאסר, שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל וכן ענישה נלווית.

ביחס לאישום השביעי - ענישה צופה פני עתיד עד למספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן ענישה נלווית.

לא בכדי התווה בית-המשפט העליון קו ענישה מחמיר כלפי מי שמבצע עבירות אלימות כלפי בן זוגו וקבע כי "מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות" (ע"פ 6758/07 הנ"ל).

וכן: "התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את הממד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה" (ע"פ 669/12 הנ"ל).

וכן: "תופעת האלימות בתוך המשפחה היא תופעה חמורה, ובמיוחד כאשר מדובר בגברים המכים את בנות זוגן, החשופות לאלימות נפשית בביתן הן, דווקא מצד אלו הקרובים להם ביותר" (רע"פ 8279/08 הנ"ל).

אציין, כי גם פוסקי הדור (או לפחות פוסקי הדור שראוי לאמץ את גישתם כהשראה) ראו באלימות בעל נגד אשתו כתופעה חמורה ביותר.

המהר"ם מרוטנברג, גדול חכמי אשכנז במאה השלוש-עשרה הביא את הלכת רבינו שמחה וכתב:

"המכה את אשתו מקובלני שיש יותר להחמיר בו מבמכה את חבירו דבחבירו אינו חייב בכבודו ובאשתו חייב בכבודה" (שו"ת מהר"ם מרוטנברג, חלק ד' סימן פא).

המהר"ם מרוטנברג, קבע, כי המכה את אשתו "יש להחרימו ולנדונו ולהלקותו..." כהמחשה לחומרת מעשיו.

דברים אלה אוזכרו בהסכמה בידי גדולי הדור אשר באו אחריו.

וכן אפנה לתקנה למניעת אלימות נגד נשים שאותה תיקן רבינו פרץ מקורביל בסוף המאה ה - 13 שאף היא כוללת חרמות למכה את אשתו (שו"ת בנימין זאב, סימן פ"ח).

אני קובע כי מתחם העונש הכולל, על רקע נסיבותיו של תיק זה, ולאור המעשים בהם הנאשם הורשע נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לשמונה-עשר חודשי מאסר בפועל, יחד עם רכיבי ענישה נוספים.

אני שוקל לחומרא את הנתונים הבאים:

חומרת המעשים, בעיקר זה המתואר באישום הראשון, ומבלי להקל ראש במתואר באישום השביעי.

הנאשם, אשר היה אמור לשמש כמגנה של המתלוננת, הפך להיות אויבה, בתוך ביתה, מבצרה.

באישום הראשון תקף הנאשם את המתלוננת בעת שהייתה עם **כרסה בין שיניה**.

התנהגותו של הנאשם באישום הראשון כלפי המתלוננת הייתה נטולת רחמים.

מעדותה של המתלוננת למדתי על מסכת חיים קשה הכוללת סבל מתמשך.

הזהרתי את עצמי, כי אני גוזר את דינו של הנאשם, ככל שהוא נוגע ליחסו הכללי של הנאשם למתלוננת, אך קשה לתלוש את המעשים בהם הורשע מן הרקע שהובא בפניי: הרקע הוא תחושת הפחד וההשפלה שהיו מנת חלקה של המתלוננת, וזהו רקע רלוונטי ביותר בעת שדנים את עונשו.

בהכרעת-הדין קבעתי, כי המתלוננת תפקדה כשפחתו החרופה של הנאשם, אשר ביטל אותה כעלה נידף ברוח וציווה עליה לעשות את רצונו המוחלט.

התירוץ שאותו מצא הנאשם ליחסו כלפי המתלוננת - ביצוע עבודות הבית - הוא תירוץ פרי מחשבה מעוותת, ויש להבהיר לו בענישה מחמירה, כי מעשיו פסולים מהיסוד.

הרתעת היחיד והרתעת הרבים בתיק זה מקבלת ממד מיוחד: קיים עניין מרכזי בהרתעת הנאשם, אשר מחזיק בעמדות נוקשות בכל הקושר למעמדה ותפקידה של האישה בתוך הקן המשפחתי ובכל הקשור לזכותו להכוחה. כמו כן, יש רלוונטיות לשיקול, שלפיו מדובר במעשי אלימות בתוך העדה החרדית, כאשר המתלוננת נדרשת לחצות את ה"סמבטיון" עד שהיא מגיעה אל המשטרה להגיש את תלונתה.

הנאשם ניהל משפט, ובתוך כך אילץ את המתלוננת להעיד, לשחזר את מסכת החיים הארוכה, וניכר היה כי מעמד זה היה קשה לה עד מאוד.

אזכיר, כי המתלוננת נשאלה בחקירה נגדית שאלות רבות וחודרניות, כולל אלו הנוגעות ללב ליבה של צנעת הפרט.

הנאשם לא הודה, לא הביע חרטה ולא נטל אחריות.

אין בפניי כל כיוון שיקומי או טיפולי, שכן חלק מן השיקול השיקומי הינו תלוי הודאה וחרטה.

אני שוקל לקולא את הנתונים הבאים:

הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם צעיר.

הנאשם היה נתון במעצר מתאריך 27.2.15 - 5.3.15.

הנאשם היה נתון, תקופה נכבדה, בתנאים מגבילים - כשנה.

מדובר בעבירות בלתי מתוכננות, ללא שימוש בכלי נשק וכיו"ב, אך מנגד הן היו צפויות נוכח עמדתו הנוקשה של הנאשם כלפי המתלוננת.

אסופת מסמכים (נ/1) המלמדת, כי הנאשם עובד לפרנסתו וכי קיימות חוות דעת חיוביות בעניינו.

כאשר אני משקלל את כל הנימוקים דלעיל, נוכח חומרת המעשים, מסכת חייה של המתלוננת, ניהול המשפט, עדותה, העדר אופק שיקומי, ומנגד העדר עבר פלילי, ושאר השיקולים, אני מגיע למסקנה כי הכף נוטה לענישה מחמירה, כראוי למעשיו של הנאשם, אשר תדגיש את האלמנטים החמורים שציינתי לעיל.

לאור כל אמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א). 10 חודשי מאסר בפועל שמהם תנוכה תקופת מעצרו (27.2.15 - 5.3.15).

(ב). 6 חודשים מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו על עבירה בה הורשע.

(ג). 5,000 ₪ קנס או 30 ימים מאסר תמורתם, והקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.7.16.

(ד). 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת, אשר ישולמו לה לא יאוחר מיום 1.7.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בתאריך 10.4.16 שעה 09:00 בבית המעצר הדירים, מצויד בתעודת זהות ובעותק מגזר דין זה.

ניתן היום, ל' אדר א' תשע"ו, 10 מרץ 2016, במעמד הצדדים.